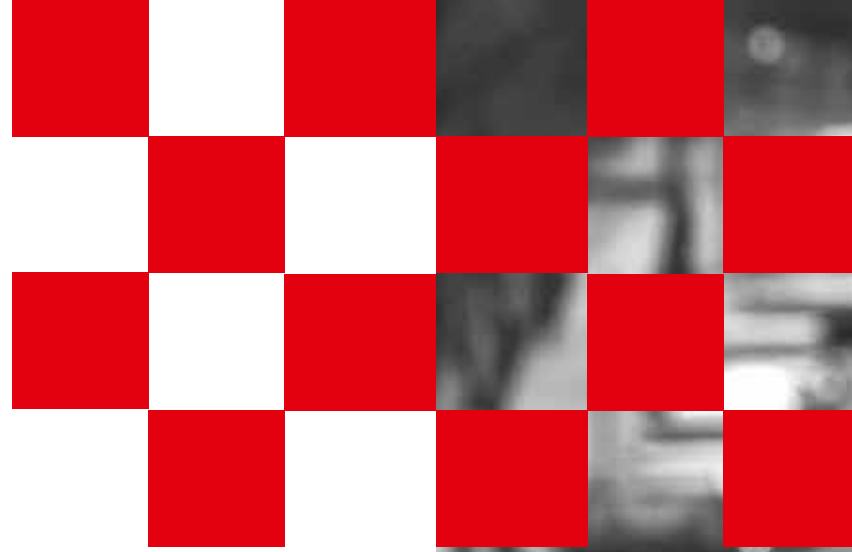

GUUS MEEUWIS

Eindelijk leek het met zijn studie de goeie kant op te gaan, tot Guus Meeuwis opeens een liedje maakte voor zijn meisje, over die ene eerste nacht. Zomaar. Hij zong het ook zomaar op een songfestivalletje en sindsdien is niets meer wat het was, al is de studie wel definitief afgesloten. Aan de vooravond van alweer een serie PSV-concerten proberen we met onze vierde nieuwe Frits te achterhalen hoe het zo gekomen is. Geen idee. En dat wil hij liefst ook zo houden.

TEKST: MAX STEENBERGHE FOTO'S: VINCENT VAN DEN HOOGEN EN PAUL BERGEN

De PSV-grasmat is groener dan groen. Hij staart er naar, zwijgend, vanuit een businessroom. Over een maand zal het een kolkende oranje zee zijn met avond aan avond tienduizenden concertgangers. Wat er nu door Guus heengaat? Zenuwen, toch wel wat, bekent hij. „Nu nog. Er kan nog zo veel foutgaan. Doet de video het, staat de stage stevig, loopt de setlist goed? Allemaal zorgen, die ik één voor één overgeef en kwijt raak. Straks, vijf minuten

voor de show, dan is er niks meer over. Dan is alles gebeurd wat moest gebeuren. Dan hoef ik nog maar één ding te doen: zingen.” „De show maken? Nee, dat doe ik niet. Dat doen we met z'n allen. De band, personeel en publiek. Daar kan ik geen mannetje van missen, iedereen heeft een rol, net als ik. En de mijne is zeker geen hoofdrol We doen het samen.”

Heel zijn leven (37) komt hij al bij PSV. Zijn club. „Al word ik tegenwoordig ietsjes

minder ziek als we verliezen. Wel ziek, maar niet langer doodziek. En zo'n 6-2 tegen Ajax maakt natuurlijk veel goed.” Hij was vijf toen zijn vader hem vanuit Lieshout voor het eerst meenam en sindsdien zit hij als het effe kan ergens op de stoeltjes. Ja, vroeger droomde hij er, zoals elke jongen, natuurlijk van om daar beneden te staan. En lang heeft hij er zijn best voor gedaan. Maar het is niet gelukt.

Alhoewel: weer staat hij in juni drie keer in het stadion. Net als vorig jaar. En het jaar daarvoor, en daarvoor. Altijd volle bak.

PASPOORT

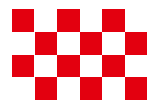
Naam: Guus Meeuwis
Geboren: 23 maart 1972, Mariahout
Familie: Vader gemeenteambtenaar, moeder huisvrouw, oudere broer Marc
Gezin: echtgenote Valérie Gregoire, Pepijn (8), Sarah (5), Teun (3)
Woonplaats: Tilburg
CV: studie bedrijfskunde in Nijenrode en Leuven, rechten in Tilburg.
Discografie: Albums: Verbazing (**), Schilderij (*), 1 voor Allen, Guus Meeuwis (*), 10 jaar levensecht (**), Wijzer (*), Hemel nr 7 (*), Groot met een zachte G, NW8; 29 singles waaronder 6 nr-1-hits: Het is een nacht, Per Spoor, Geef mij je angst, Toen ik je zag, Tranen gelachen, Proosten. Concertreeksen: 2005 3xHeineken Music Hall, 2006 3xPSV, 2007 3xPSV, 2008, 4xPSV, 2009 2xHeerenveen, 3xPSV (van elke reeks is tevens een live-cd en -dvd uitgebracht).
Prijzen: Zilveren Tulp, Gouden Harp, Edison, ereburger Laarbeek

* platina (70.000 verkochte cd's)

*Het zit
wel snor
met ons*

Altijd groot feest. Groots met een zachte G. Inmiddels een ijkpunt op de agenda van half Eindhoven en half Brabant.

Wie het meest lijkt te genieten? Guus zelf. „Zo ben ik toch nog op die grasmat gekomen”, lacht hij. „Dit zijn onvergelykbare momenten. Niets lijkt hierop, ook andere stadionconcerten niet en bij Springsteen sta ik altijd zelf vooraan. Maar wat hier gebeurt is... heel apart. Een algeheel feestgevoel dat uren van tevoren al begint, ik ga ook altijd even kijken op het plein.”

„Onbeschrijfelijk, vanaf het eerste moment. Neem de biergordijnen, bij 'Het dondert en het bliksem!'” Op de zin 'het regent meters bier' gaan duizenden volle bekertjes de lucht in, het publiek heeft meistens regenjasjes bij zich. „Dat gebeurt echt alleen hier, bij geen enkel ander concert, hoe heet het er ook is. Dat is van hier. Wat er gebeurt en waarom, dat weet ik niet, en ik wil het ook niet weten. Het gebeurt gewoon. We zien het gebeuren, vanaf de eerste noot gaat het helemaal loos en dat is dan pas het begin! Het wordt alleen maar leuker, elke keer weer.”

Daar heeft hij gelijk in. Waar Guus komt, is het feest. Het is een haast beschamend succes. Meneer komt op, kijkt eens rond en de zaal is plat. Meteen. Altijd. Overall. Of het nou voor duizend man vrijdagavond in een danszaal is, vijftuizend zondagmiddag in een familiepark, twintigduizend zaterdagavond op een dronken

festival, of om half vier 's nachts in Groningen voor wat kribbige cult-journalisten. Het gebeurt, altijd feest, altijd polonaise.

We weten het, we waren er bij. Moest wel. Want eerlijk is eerlijk, het interview viel niet mee. 'Guus doen' leek een makkie. Collega-Fritsers wilden zo ruilen. Immers: Guus? Leuk! Gezellige knaap, ongecompliceerd, staat tussen de mensen, Brabander bovendien:

„Dat gebeurt alleen hier. Vanaf de eerste noot gaat het helemaal loos en dat is dan pas het begin!”

dat wordt lachen. We weten waar hij woont, we zijn zelfs op dezelfde dag jarig! Een paar daagjes mee met het circus, lekker bij hem mee-eten –meneer is hobby-kok- zo had Frits zich dat voorgesteld.

Mooi niet. Alles loopt via via en alles zit op slot. Elke keer. Een kwartiertje kunnen we krijgen, is dat genoeg? Dacht het niet. Maar meer zit er niet in. Er is net een cd opgenomen, daar zit een single bij, de concerten staan er aan te komen, clips moeten gemaakt en spotjes

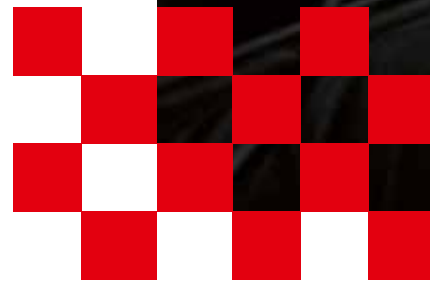
en praatjes dus is het druk-druk-druk en nee-nee-nee.

Overall duikt hij op, op de radio, op televisie, chattend, opeens blijkt hij zelfs in het PSV-stadion te filmen, maar: Frits mag er niet bijzijn. Krijgt, uiteindelijk, twee keer een middagpauze om te bomen. „Hoi”, en daar is-t-ie.

Het komt niet van het management, het komt van hem. „Ik wil me concentreren op wat ik doe”, verontschuldigt hij zich. „Wat ik doe, moet goed zijn. Vroeger mocht het ook gezellig wezen, maar er hangt nu te veel van af. En: er zijn kinderen, ik ben vader, heb een gezin en dat moet ook kunnen leven. Dus wat er ook gebeurt: bij de voordeur houdt het op.”

En vandaar dat we een paar honderd meter verderop in een Tilburgse kroeg aan de koffie zitten. Niemand kijkt op, Guus hoort hier bij het behang, brengt elke ochtend zelf de kinderen naar school. „De eerste week is dat effe een punt maar als mensen realiseren dat ik daar met ongekamde haren niets anders doe dan wat zij doen, is de lol er gauw af.”

Hij is gezellig, maar gereserveerd. Wil wel kletsen, maar praat niet graag. Vooral niet over zichzelf. Zijn eigen grote vraag: vanwaar die belangstelling, wat is er zo bijzonder aan hem? Niets toch? „Ik kan je buurman zijn, ik zat bij je in de klas, sta naast je in de kroeg. Ik ben geen popster, ik ben een zanger, meer niet.”

Nou, dan maar praten over zingen, over liedjes. Want inderdaad, het verhaal van de Lieshoutse jongen die als gesjeesde student opeens tot zijn eigen verbazing door een leuk liedje superster werd, dat is snel en al veel verteld. Dus: op naar de cruciale liedjes.

Het is een nacht

„Dat was mijn eerste lied. Echt, letterlijk, het allereerste liedje dat ik schreef, over onze allereerste nacht. Ik had Valérie in Leuven leren kennen waar we allebei studeerden. We vonden elkaar wel leuk, deden gezellige dingen en opeens had ze een verrassing: een geheimzinnig weekeindje. Dat bleek Brugge.” Het werd een nacht zoals je alleen in films ziet, die beschreven wordt in het mooiste lied, en dat deed Guus ook, voor het eerst in zijn leven. „Maar ik legde het opzij, was te verlegen om het voor haar te zingen. Dat gebeurde pas veel later in de kroeg, toen mijn broer een fles wodka in me had gegoten.”

„Hij wilde er ook mee naar het Leidse studentensongfestival, maar ik zei: 'als iemand het zingt, ben ik het', en dat hebben we ook gedaan. Lachen, die dag, en we wonnen. Daardoor kwam het op een plaatje dat vooral in Tilburg veel werd gedraaid en zo hoorde Willem van Schijndel van de Deurzakkers het en die wilde er serieus mee aan de gang. Wij hadden nog steeds iets van 'lachu' en dat bleef de basisgedachte.”

Maar het was geen grap. De single stond driekwart jaar lang in de hitparade, verkocht een kwart miljoen keer. „We waren niet eens een groep, gewoon wat vrienden uit de kroeg. En zo gedroegen we ons overall: wij waren de eersten om ons niet serieus te nemen. Het kon elk moment afgelopen zijn dus we genoten van elk moment en wachtten op de dag van morgen.”

En Valérie? „Ja, die kreeg het in het begin niet zo mee, hoorde het me op een avond zingen en herkende de setting en dat was een opmerkelijk moment. Verder dacht ze er niet veel bij tot ze ooit een dagje naar Tilburg kwam en het in tien minuten lopen twaalf keer voorbij hoorde komen.”

Na de single ging het van kedeng kedeng alsmat door met Guus, tot hij drie jaar later door keelproblemen rust moest nemen. „Ik merkte dat ik met tegenzin naar het vervolg keek. Wéér een plaat maken met wéér dezelfde mensen, dan wéér dezelfde concerten geven in wéér dezelfde zalen. Nee. Dat hoefde niet meer. Ik wilde ander werk maken, solo. 'Hou eens op met dat jongensachtige', zei Leo Beenhakker en hij had gelijk.”

„Grootste probleem was: hoe vertel ik het de jongens, maar die slaakten een zucht van verlichting, want ze hadden exact hetzelfde gevoel. Mijn studie was er –opnieuw-aangegaan, maar zij waren afgestudeerd, hadden genoeg van de lol, wilden hun leven

verder opzetten.”

Brabant

De eerste single van de eerste solo-cd deed niet veel. Een nummer over Brabant. „Maar dat was dus een *sleeping giant*, hij leeft en groeit nog steeds. Ik schreef het na een optreden in Moskou, we waren voorbode voor een koninklijk bezoek daar. Een wat chagrijnig volkje, vond ik toen ik terugliep naar het hotel. Ik had heimwee, het was koud en daar gaat het over.”

Geen hit, tot Brabant opeens een volkslied zocht. „Iedereen wees naar mij, maar de politiek wilde niet. 'Er staat niks in over West-Brabant', zei iemand. Niet eens uit West-Brabant, maar vanuit Den Bosch en ik moest er op zijn minst een couplet bijmaken. Dat gebeurt dus mooi niet!”

Hij is heel even heel boos. „Het lied is wat het is en het is goed genoeg. Als ik zing over de Peel en de Meierij sluit ik West-Brabant niet uit, het gaat gewoon over het platteland en als je dat niet voelt, dan snap je er geen hout van.”

„Ze zijn er nu al vier jaar over bezig en het zal nog wel vier jaar doorgaan, maar mij boeit het niet. Het is een geuzenlied, gekozen door het volk, een officieus volkslied dus en dat is misschien nog mooier. Stel dat een commissie gaat bepalen wat wel en niet in de tekst kan, dan denk ik niet dat daar een leuk liedje uitkomt. En hoe hard ze ook nee roepen, zodra

er iets gebeurt in Brabant word ik als eerste gebeld of ik het kan komen zingen.”

Geef mij nu je angst

Een cover kreeg de doorstart van Guus Meeuwis wel in gang. In tegenstelling tot de rest van zingend Nederland noemt hij Hazes geen dikke vriend. „Eerlijk is eerlijk. Maar we zagen hem wel regelmatig. Hij kwam graag buurten in onze kleedkamer. Hij was altijd zenuwachtig, wij niet. Iedereen zeurde over zijn bier, wij niet, dus kwam hij zijn pilsjes bij ons drinken, ouwehoeren en dat was het.”

„Bij zijn 25-jarig jubileum wilde Edwin Evers hem 's ochtends in de studio hebben, maar dat ging dus never-nooit-niet lukken, en hij had een coverquiz bedacht: moest ik een liedje zingen zodat de luisteraars konden raden wie ik was. Dat werd 'Geef mij je angst', omdat ze daar in Nijenrode altijd de bar mee sloten.”

„Ik ben de buurman. Je kunt met mij een biertje drinken. Meer ben ik niet, meer hoef ik niet te zijn.”

„Het klonk mooi, we kregen wat vraag, het werd een B-kantje, kwam op 16, meer niet. Tot André stierf en de familie vroeg of we het in de Arena konden zingen. Een spannende dag: niemand wist wat er zou gebeuren en pas vlak voor het begin vertelden ze dat ik moest openen. Cruijff keek me bedenkelijk aan en mompelde 'succes'. Maar het ging gigantisch goed, acht miljoen mensen kregen kippenvel en de volgende ochtend stroomden m'n telefoon en e-mail vol verzoekjes.”

„We deden er bewust niks mee, het verwijt van lijkenpikkerij lag om de hoek, maar uiteindelijk vroeg ook de familie er om. En dat heeft ons toen wel definitief over het hek geduwd.”

En daar zit hij dan. Inmiddels weken later, tweede gesprek, in een PSV-businessroom. Heeft die ochtend al getraind, is net gekeurd voor de verzekering en moet straks naar alweer een vergadering. Z'n telefoon trilt van tafel van de doorlopende berichten tot hij 'm uitzet. Nou, nog eentje dan...

Hij kijkt op. Welwillend maar uitverteld. Want wat valt er te vertellen? Hij maakt niks groter dan het is, maar dan is er ook niet zo heel veel. Het lijkt allemaal aan te komen waaien.

Andere sterren oefenen vanaf hun achtste het bloed op de vingers, spelen in keldertjes om mannetje voor mannetje een publiek te veroveren, verkopen hun ziel voor een platencontract, hun vriendin voor een hit. Van stadionconcerten durft niemand te dromen.

En Guus? Guus lacht zijn vriendelijke lach, klinkt met zijn biertje, houdt stiekem de touwtjes strak in handen, rent door alles heen en alles verandert als vanzelf in goud. „Nounou”, monkelt hij, „ik heb wel twee keer mijn keel kapot gezongen.”

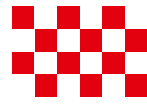
Maar ook dat ging gewoon weer voorbij. Frans Bauer raakt dan in paniek, maar Guus haalt zijn schouders op en viert vier maanden vakantie. Naaief? Of nuchter? „Wat moet je anders? Je lichaam zegt ho, de dokter zegt ho, dus dan is het voor mij ook Ho. En ik had die tijd nodig.”

Niet langer de gesjeesde student. Toch: de zalen gaan nog steeds plat als hij maar opkomt. Alles en iedereen houdt van Guus. Mijn jongste zoon zit straks in het stadion, m'n tienerdochter ook, net als mijn middelbare schoonzussen en hoogbejaarde schoonmoeder. Ik ben er vast ook. Iedereen, iedereen. En waarom?

„Ik weet het niet”, zegt hij welgemeend. „Het enige wat ik kan bedenken: ik had er ook kunnen zitten. Ik ben geen ster, ik ben niet langer die eeuwige student, gelukkig, maar wel de buurman, de collega, je kunt met mij een biertje drinken en over voetbal lullen. Meer ben ik niet. Meer hoef ik ook niet te zijn en ik hoef zeker niet te weten waar het door komt.”

„Waar ik mijn muziek vandaan haal? Ook zoiets. Denk ik liever niet over na. Het komt, het is er en ik weet niet hoe. Dat kun je wel

kapot filosoferen, maar dan gebeurt het misschien niet meer. Liever niet.”

„Ik ben een mens van de dag. Ik zie wel. Ik doe mijn ding, zo goed als ik kan en liever zonder paniek. Daar heb je niks aan. Ons dochtertje Sarah, de tweede, heb ik zelf gehaald omdat de verloskundige te laat kwam. Daar kun je heel panisch over doen, en later een heel heldenpunt van maken, maar dat hoeft niet. Het moest gebeuren, ik heb het gedaan en het is goed afgelopen. Meer kun je niet wensen.”

„Je kunt zwaar nadenken over het lot, over toeval, over een hogere macht zelfs want als goed Brabander ben ik natuurlijk katholiek. Maar veel zegt me dat niet. De grondbeginselen zijn mooi: probeer een goed mens te zijn, en dat brengen we onze kinderen ook bij, maar ik zie geen hogere hand in dingen. Mijn glas is halfvol en als iets wat minder gaat, dan zei mijn oma: ‘Het is altijd ergens goed voor’ en dat zal ook wel.”

„De crisis? Doet me weinig. Het is vervelend, maar het voelt meer aan als een *reset*. Het groeide allemaal wel erg hoog en nu is het even terug naar de realiteit, maar we komen er wel overheen. Echt. Wereldvreemd gedacht misschien, maar er kan nog genoeg. We

hebben genoeg en zo heel erg is het allemaal ook niet, al zie je dat minder in de kranten. Toch komt het goed.”

„Dingen gebeuren. Kansen komen langs en die moet je pakken. De platenmaatschappij

vroeg waar we de plaat wilden opnemen en toen lachten we: Abbey Road, van de Beatles. Een maand later staan we er! Hadden we het met veel woorden geëist, dan was het waarschijnlijk niet gelukt. Was het ook niet zo wonderlijk geweest. Je moet je niet te veel focussen, niet teveel eisen, niet te veel willen.”

„Niet te moeilijk doen. Accepteren wie en wat je bent en zo heel bijzonder is dat niet. De concerten zijn leuk, maar dat ligt niet enkel aan mij. Meer en meer spelen wij een bijrol in een groter geheel. Het publiek zelf is erg belangrijk, stuurt net zo goed mee.”

„Er is een wederzijds vertrouwen dat het wel goedkomt, met een Meeuwis-concert. Wij hebben er zin in en doen ons best, zij hebben er zin in en doen hun best en samen komen we er wel. Het zit wel snor met ons. Wij zijn daar niet alleen in, het uiterste voorbeeld is Springsteen. Bij hem zit het altijd snor. En bij Dylan bij voorbeeld niet.”

„Wat ik nog wil? Beter worden in wat ik doe. Veel mensen komen naar de concerten maar heel veel hebben we nog niet over de streep getrokken en die wil ik ook bereiken. Ik heb nog wel even te gaan.” En dan moet hij gaan. Hij zwaait. Houdoe. 🙋